

மாட்டுக்கஞ் தடை ஆன்மீகமா? அநியாயமாயா?

(ஒரு அறிவார்த்த அலசல்)

ஆசிரியர்

உறையூர் வளவன் (என்ற)
டாக்டர் ஆ.ஆல்பிரட் ஸ்டீபன்,
M.A., M.A., TH.DBC, DJMC

பதிப்பாசிரியர்

சுனி. டாக்டர் எஸ்.தாயம்பன்

நன்கொடை: ரூ. 2.50

மாட்டுக்கந் தடை ஆன்மீகமா? அநியாயமா?

மாட்டுக்கறிக்குத் தடை

பசுவதை, மாட்டுக்கறி உண்ண தடை, மாடு வெட்ட, விற்க தடை என்ற செய்திகள் தினம் தினம் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் இதைப்பற்றி பேசுபவர்கள், சட்டம் இயற்றுபவர்கள் எல்லாரும் ஆன்மீக வைராக்கிய, வெறி உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களிடம் ஆன்மீக விவேகம், நெறி இல்லை என்பதையும் உறுதியாகச் சொல்லக்கூடும். இவர்கள் தாங்கள் பின்பற்றும் சமய கருத்துக்களைக் கூட சரியாக அறிந்து கொள்ளாதவர்களாகவே இருக்கின்றனர். அல்லது அதை அறிந்தும் மறைத்து வாழ்ந்தும் பேசியும் வருகிறார்கள் என்பதை உறுதிபடக் கூற முடியும்.

சுவாமி விவேகானந்தரின் கருத்து

இன்றைய ஆட்சியாளர்கள் இந்து மதத் தலைவர்கள் மற்றும் இந்துக்கள் எல்லாரும் சுவாமி விவேகானந்தரை தங்கள் ஆன்மீகத் தந்தையாக, தலைவராக, குருவாக, புனிதராக ஏற்றுக் கொண்டவர்கள்தான். இதில் மாறுபட்ட கருத்து இருக்க முடியாது. ஆகையால் பசுவதை, அசைவ உணவு இவற்றைப் பற்றி மற்றவர்கள் கூறுவதை இவர்கள் முன் வைப்பதை விட, அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்ட சுவாமிஜியின் கருத்தையே அவர்களுக்கு பதிலாக கொடுக்க விரும்புகிறேன்.

ஞானதீபத்தில் விவேகானந்தரின் கடிதங்கள்

சுவாமி விவேகானந்தர் எழுதிய கடிதங்கள் ஞானதீபம் என்ற பெயரில் 10 தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளன. சென்னை மைலாப்பூர் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடத்துத் தலைவரால் அவைகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ஆனால் முதலாம்

பதிப்பில் வெளிவந்த அவருடைய கருத்துக்களை பின்னர் நீக்கிவிட்டு, வெளி இட்டதாகவும் அறிகிறேன். முதலாம் பதிப்பில் பதிப்பிக்கப்பட்ட வருடம் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் சுமார் 60 ஆண்டுகளுக்கு முன் வெளியிடப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

விவேகானந்தருடன் ஒரு உரையாடல்

ஞானதீபம் சுடர் 5-இல் பக்கம் 5, 7 பக்கங்களில் சுவாமிகளுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற ஒரு உரையாடலைப் பார்ப்போம். பசுவதை, பசு காப்பகம் என்று குரல் கொடுப்பவர்கள் சுவாமியின் கருத்தை முதலில் அறியட்டும்.

பசுக்களை பரிபாலிக்கிற சபை ஒன்றினுக்குரிய ஊக்கமுள்ள பிரசாரகர் ஒருவர் சுவாமிஜியைக் காணும் பொருட்டு வந்தார். அவர் தலையிலே காஷாயத் தலைப்பாகை அணிந்திருந்தார். தோற்றத்தில் வட நாட்டினரைப் போல

காணப்பட்டார். அவரது உடை ஏறக்குறைய சந்நியாசிகளுடைய உடை போன்றிருந்தது. அந்த பசு பரிபாலன சபைப் பிரசாரகர் வந்தார் என்று கேள்விப்பட்டதும், சுவாமிஜி சாலை அறைக்கு வந்தார். பிரசாரகர் சுவாமிஜியை வணங்கி பசுத்தாயினுடைய படம் ஒன்றினை சுவாமிஜிக்கு கொடுத்தார். சுவாமிஜி படத்தை பெற்று அருகில் நின்ற ஒருவர் கையில் கொடுத்த பின்னர், பின்வரும் சம்பாஷணை நிகழ்ந்தது.

சுவாமி: உங்களுடைய சங்கத்தின் நோக்கம் என்ன?

பிரசாரகர்: நமது நாட்டிலுள்ள பசுத் தாய்களை கசாப்புக்காரர்களிடமிருந்து நாங்கள் பாதுகாக்கிறோம். நோயுற்ற பசுக்களும், வலியிழந்தனவும் கசாப்புக் கடைக்காரர்களிடமிருந்து வாங்கப்பட்டனவும் பரிபாலிக்கப்படுவதற்காக பசு வைத்தியசாலைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம்.

சுவாமி: அது மிகவும் நல்லது. உங்கள் வருவாய்க்கு வழி என்ன?

பிரசாரகர்: உங்களைப் போன்ற பெரிய மனிதர் அன்போடு கொடுக்கின்ற நன்கொடைகளைக் கொண்டே சபையின் வேலை நடந்து வருகின்றது.

சுவாமி: இப்பொழுது எவ்வளவு பணம் சேர்த்து வைத்திருக்கிறீர்கள்?

பிரசாரகர்: இந்த முயற்சிக்கு மார்வாடி வணிகர் கூட்டம் சிறந்த உதவி புரிகின்றது. இந்த நன் முயற்சிக்காக அவர்கள் பெருந் தொகை கொடுத்திருக்கின்றார்கள்.

சுவாமி: மத்திய இந்தியாவிலேயே ஒரு கொடிய பஞ்சம் எழுந்து விட்டது. ஒன்பது லட்சம் மக்கள் பட்டினியால் இறந்தார்கள். இதற்கு உதவி புரிவதற்கு உங்களுடைய சபை ஏதாவது செய்திருக்கின்றதா?

பிரசாரகர்: பஞ்சம் முதலிய துன்பம் வரும் பொழுது நாங்கள் உதவி புரிவதில்லை. எங்கள் சபை பசுத்தாய்களை பரிபாலிக்கும் பொருட்டே ஏற்படுத்தப் பட்டது.

சுவாமி: உங்களுடைய சொந்த சகோதர சகோதரிகளாகிய லட்சக்கணக்கான மக்கள் பஞ்சத்தினால் துன்பம் அடைந்து மரணத்தின் வாயில் விழும் பொழுது அவர்களுக்கு எவ்வழியிலாவது உணவளித்துக் காப்பாற்ற வேண்டும். அது உங்கள் கடமை என நீங்கள் நினைக்கவில்லையா?

பிரசாரகர்: இல்லை. இந்த பஞ்சம் மக்களுடைய பாவ கருமத்தினாலேயே ஏற்பட்டது. கருமம் எப்படியோ, பயனும் அப்படியே.

பிரசாரகர் இந்த வார்த்தைகளை கூற, இவற்றை கேட்டு சுவாமிஜியினுடைய கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறி பறப்பது போன்றிருந்தது. முகம் சிவந்தது. அவர் தம் வெகுளியை அடக்கிக் கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லுவாராயினார்.

“தம்முடைய சொந்தச் சகோதரர் பட்டினியினால் இறக்க அவர்களுடைய உயிரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு ஒரு பிடி அரிசி கொடாமல், மனிதர் மேல் அனுதாபமின்றிப் பறவைகளுக்கும், விலங்குகளுக்கும் குவியலாக உணவைக் கொடுக்கின்ற இத்தகைய சபைகளில் நான் புகுவதில்லை. மக்கள் சங்கம் இவற்றினால் நன்மை அடைகிறதென நான் எண்ணவும் இல்லை. மனிதர் தம் கருமத்தினால் இறக்கின்றனாரென்று நீர் வாதிப்பீராயின், இவ்வுலகத்திலே எதைக் கருதியும் முயல வேண்டுவதில்லை என்பது தீர்மானமாகிறது. விலங்குகளைப் பரிபாலிப்பதற்காக நீர் செய்கிற வேலையும் இவ்விதிக்குப் புறம்பாகாது. பசுத் தாய்களும் தம்முடைய கருமத்தினால் கசாப்புக் காரருடைய கையிலகப்பட்டு இறக்கின்றனவென்று சொல்லிவிட்டு சும்மா இருக்கலாமே.”

பிரசாரகர் சிறிது நாணி, ஆம், நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான். ஆனால் பசு நம் அன்னை என்று சாத்திரங்கள் சொல்லுகின்றனவே என்றார்.

சுவாமிஜி நகைத்துக் கொண்டே ஆம், பசு நம் அன்னை என்பதை நான் அறிந்து கொண்டேன். இத்தகைய புத்திசாலிகளான பிள்ளைகளை வேறு யார் தான் பெறுதல் கூடும் என்றார்.

வடநாட்டு பிரசாரகர் அந்த விஷயத்தை பற்றி பின்பு ஒன்றுமே பேசவில்லை. சுவாமிஜி கேலி பண்ணிய கருத்தையும் அவர் அறிந்து கொள்ள வில்லை போலும். தமது சபைக்காக ஏதாவது உதவ வேண்டுமென்று அவர் சுவாமிஜியை கேட்டார் என்று ஞானதீபத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

சமய உணர்வைத் தூண்டுவது தேச ஒற்றுமையை சீரழிக்கும்

உலக சமய வரலாறு, மானிட வரலாறு இவற்றை அறியாத அறிவு ஜீவிகள் தாங்கள் கொண்ட கருத்தை நிலைநாட்ட, சமய உணர்வைத் தூண்டக் கூடிய கருத்தை பேசியும், எழுதியும், தங்கள் அதிகார ஆணவத்தால் சட்டம் இயற்றியும் வருவது நாட்டு ஒற்றுமையை சீரழிக்கும் ஒரு

செயல். சுவாமி விவேகானந்தர் ஆன்மீக வைராக்கியம் உடையவராக இருந்தாலும், தன் உள்ளக் கருத்துக்களை மறைக்காமல் வெளியிடுகிறவர் என்பதை அவரெழுதிய ஞானதீபம் மூலம் அறிகிறோம்.

விவேகானந்தர் மாமிச உணவு உண்டிருக்கிறார்

சுவாமிஜி தான் மேலை நாட்டில் இருந்த போது தான் மாமிச உணவை உண்டதையும், கடவுளுக்கு மாமிச உணவு படைக்கப்படும் போது, அவருடைய குருநாதர் அண்ணல் இராமகிருஷ்ணர் அதை எப்படி அவர் ஏற்றுக் கொண்டார் என்பதையும் பற்றி அவர் எழுதியுள்ளதைப் பார்ப்போம். ஞானதீபம் சுடர் 10, பக்கம் 160 மற்றும் 161. (இது 1897, ஏப்ரல் மாதம் 24ஆம் தேதி எழுதப்பட்ட கடிதமாகும்)

முக்தி பெறுவதற்கு வேறு வழி இல்லை. கூட்டங்கள், சங்கங்கள் அமைப்பதன் மூலம் எப்போதாவது முக்தி கிட்டியதுண்டா?

ஆன்மீக சக்தியினால் நம்மை வென்றவர்கள் தேவர்களாக்கப்பட வேண்டும். தான் சாதுவாகத் திரிகின்ற துறவி; உதவியின்றி தனித்துள்ளோம். நான் என்ன செய்ய இயலும்? செல்வம், புத்தி நுட்பம், கல்வி ஆகிய சக்திகள் பெற்ற நீங்கள் இந்த வாய்ப்பை நழுவ விடுவீர்களா? இப்பொழுது இங்கிலாந்து, ஐரோப்பிய, அமெரிக்கா ஆகிய வற்றை வெல்லுதல் ஒன்றே நமக்கு மேலான மந்திரமாதல் வேண்டும். இதிலேதான் நாட்டின் நன்மை அடங்கியுள்ளது. விரிதலே வாழ்வின் அறிவு; நாம் நமது ஆன்மீகக் கொள்கைகளுடன் உலகமெங்கும் பரவ வேண்டும். ஐயகோ, இந்த உடல் ஏழையான வங்காளியின் உடலாகும்; இந்த உழைப்பிற்கே சுடுநோய் இதனைத் தாக்கியுள்ளது; ஆனால், நம்பிக்கை இருக்கின்றது. அளவிலடங்காக் காலமும், ஜனவளமுள்ள உலகி லிருந்து இந்த வேலையைச் செய்வதற்காக, என் இனமான ஆன்மா ஒன்று பிறந்திருக்கும் அல்லது பிறக்கும்.

மரக்கறி உணவைக் குறித்து இதனைக் கூற வேண்டியுள்ளது; என் குருநாதர் மரக்கறி உண்பவரே; ஆனால், கடவுளுக்கு நைவேத்தியமாக மாமிசம் கொடுத்தால், அவர் அதனைத் தலைமேல் தாங்கி வாங்குவார். உயிரைப் பிரித்தல் பாவமே என்பதில் சந்தேகமில்லை; ஆயினும், வேத நூலால் மரக்கறி உணவு மனித உடலுக்குப் பொருந்துவதாகப்படாத வரையில், மாமிசம் உண்பதைத் தவிர, வேறு வழியே இல்லை. இப்போது உள்ளது போன்ற சூழ்நிலைக்கு இடையில் மனிதன் ராஜ (செயல் திறன் மிக்க) வாழ்வு வாழ, மாமிசம் உண்பதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. சக்கரவர்த்தி அசோகர், கத்தி முனையில் பயங்காட்டி, ஆயிரக்கணக்கான விலங்குகளின் உயிர்களைக் காப்பாற்றினார் என்பது உண்மையே; ஆனால் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக அடிமையாக வாழ்தல் அதைவிடப் பயங்கரமானது அன்றோ? சில ஆடுகளின் உயிரைப் பறித்தல், ஒருவனது மனைவி புதல்விகளின் மானத்தைக் காக்கவும், கொள்ளையிடும் சுரங்கங்களிலிருந்து

குழந்தைகளுக்காக உணவை காக்கவும் சக்தியற்றிருத்தல் - இவற்றில் எது மிகவும் பாவமானது? உடலுழைப்பால் வாழாத உயர் வகுப்பினர் மட்டும் மாமிசம் புசிக்க வேண்டாம். தங்கள் உணவை அல்லும் பகலும் உழைப்பதன் மூலம் பெறுபவர்களையும் மரக்கறி உணவே உண்ண வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்துவது நம் தேச சுதந்திரம் இழக்கக் காரணமானவற்றுள் ஒன்றாகும். எது நல்ல வளர்ச்சி தரும் உணவு என்பதை அறிவதற்கு ஐப்பான் உதாரணமாகும். எல்லாச் சத்தியும் நிரம்பிய விசுவேசுவரி உங்கள் இதயங்களை எழுச்சியுறச் செய்வார்களாக. - விவேகானந்தர்.

இறைவனே மனிதர்களுக்கு அசைவ உணவு கொடுத்தார்

நமக்கு கிடைக்கப் பெற்றுள்ள முதல் வரலாற்று நூலாகிய திருமறையில் உலகம் படைக்கப்பட்டபோது, தேவன் மனிதர்களுக்கு மிருகம், பறவை ஜீவன்களுக்கும் சைவ உணவை மட்டுமே

தந்ததாகவும், அதன்பின்னர் அசைவ உணவைத் தந்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “இதோ, பூமியின் மேல் எங்கும் விதை தரும் சகலவிதப் பூண்டுகளையும், விதை தரும் கனி மரங்களாகிய சகலவித விருட்சங்களையும் உங்களுக்கு கொடுத்தேன். அவைகள் உங்களுக்கு ஆகாரமாக இருக்கக் கடவது” ஆதியாகமம் 1:30 மற்றும் மிருகங்கள், பறவைகள், ஊறும் பிராணிகள் இவைகளுக்கும் புல் பூண்டுகளே உணவாக இருந்துள்ளது என்பதை ஆதியாகமம் 1: 31இல் காண்கிறோம்.

பின்னர் பெருவெள்ளத்தினால் உலகம் அழிக்கப்பட்ட பின், உலகம் மீண்டும் எழுச்சி பெற்ற பின், தேவன் அசைவ உணவைத் தந்தார் என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது. “உங்களைப் பற்றிய பயமும், அச்சமும் பூமியிலுள்ள சகல மிருகங்களுக்கும், ஆகாயத்திலுள்ள சகல பறவைகளுக்கும் உண்டாயிருக்கும். பூமியிலே நடமாடுகிறயாவும், சமுத்திரத்தின் மச்சங்கள் யாவும் உங்களுக்கு

அளிக்கப்பட்டன. நடமாடுகிற ஜீவ ஜந்துக்கள் யாவும் உங்களுக்கு ஆகாரமாய் இருப்பதாக, பசும் பூண்டுகளை உங்களுக்கு தந்தது போல, அவைகள் எல்லாவற்றையும் உங்களுக்குத் தந்தேன்.’’ - ஆதியாகமம் - 92, 3. அசைவ உணவு என்பது உலகத் தோற்றத்தின் போதே தேவனால் படைக்கப்பட்டது என்பது கிறிஸ்துவ இஸ்லாமிய மத கருத்தாக உள்ளது.

ஆதித் தமிழர்கள் வாழ்வில் அசைவ உணவு

பண்டைத் தமிழர்கள் வாழ்வில் அசைவ உணவு பெரும் இடம் பெற்றிருந்தது என்பதை புறம் 14 பாடல் மூலம் அறிகிறோம். (புறம் 111), வெள்ளாடு, மான், முயல், ஆமை, மீன் வகைகள், நண்டு, ஈயல், கோழி, காட்டுக் கோழி, காடை, உடும்பு முதலியவற்றின் இறைச்சியை தனியாகவோ, பாலும், அரிசியும் கூட்டியோ சமைப்பார்கள். (பக்கம் 143) தமிழக வரலாறும் மக்கள் பண்பாடும் - கே.கே.பிள்ளை.

பண்டைய காலம் முதலே தமிழகத்தில் அசைவ உணவு இருந்துள்ளது. உலக வரலாற்றை காணும்போது பலி கொடுத்தலும், பின்னர் அதை உண்பதும் தொன்றுதொட்டு இருந்துவரும் சமூக, சமயப் பண்பாடாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இப்பொழுதும் இருந்து வருகிறது. இன்றைய இந்தியாவில் அசைவம் வேண்டாம் என்று சொல்லும் ஆன்மீகவாதிகளும், அரசியல்வாதிகளும் சமய வரலாற்றை அறியாத அல்லது அறிந்தும் அதை மறைத்து பேசியும், எழுதியும் வருகிறார்கள். ஆனால் பாமர மக்கள் எந்தவித ஆன்மீக அறிவும் இன்றி சமய சடங்குகள் மட்டுமே அறிந்து அதுவே மெய்ப்பொருளை அறியும் வழி என்று எண்ணி வருகிறார்கள். அந்த அறியாமையை ஆன்மீகத் தலைவர்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஆன்மீக வெறியை வளர்த்து வருகிறார்கள் என்பதை மறுக்க முடியாது.

இராவணனும் சீதையும்

இராமன் அசைவமா? சைவமா? என்ற

கேள்வியை அவர்கள் முன் வைத்தால் ஒன்று கோபப்படுவார்கள். அல்லது அவர் சைவமே என்பார்கள். ஆனால் அவர்கள் வேதமாக கருதும் வால்மீகி இராமாயணத்தில் இராமன் அசைவ உணவை உண்டதற்கான ஆதாரங்கள் உண்டு.

வால்மீகி இராமாயணத்தில் ஆரண்ய காண்டத்தில் இராவணன் சீதையை அடைய இராமன் இல்லாதபோது, சன்னியாசி போன்று உருமாறி செல்கிறான். சீதை அவனைத் துறவி என்று உபசரித்து என் கணவர் பழங்களையும், கிழங்கு களையும் வேட்டையாடி இறைச்சியையும் கொண்டு வருவார் என்றும், இதை உண்டு செல்லுமாறு சொல்வதாகக் காண்கிறோம்.

சமய வரலாற்றை மறைத்து மக்களை ஆளும் நடவடிக்கை வியப்பூட்டுவதாக இருக்கிறது. வரலாற்று ஆதாரமற்ற இராமன் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடந்துவரும் போராட்டங்கள் மிகவும் வருத்தமளிக்கிறது.

இராமாயணம் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு கதை

எகிப்திய மன்னன் இரண்டாம் இராமசேஸ் மற்றும் அவனை எதிர்த்த மோசஸ் தலைமையில் சென்ற 10 கோத்திரங்களின் கதையே செவி வழிச் செய்தியாக இந்தியாவிற்கு வந்து புராணங்களாக உருவெடுத்து நம்மை ஆட்டிப் படைக்கிறது. சிந்திப்போம், செயல் படுவோம். ‘ராம ஜென்ம பூமி’ என்று நான் எழுதிய நூலை படித்துப் பாருங்கள். உலகில் மக்கள் எங்கு தோன்றினார்களோ, அங்கேதான் நாகரீகம், சமயம் தோன்றி வளர்ந்து உலகமெங்கும் பரவிற்று என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளாத, ஏற்க முடியாத ஆன்மீக அறிவாளிகளிடம் சத்தியத்தை எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

உலகம் முழுக்க உள்ளவர்கள் நோவாவின் சந்ததியே

உலக வரலாற்றை, சமயத்தை பரந்த மனத்தோடு ஆராய்ந்து பார்ப்போம். அப்பொழுது தான் உலக

மக்கள் எல்லோரும் ஒரு தாய் மக்கள் என்பதை புரிந்து கொள்ள முடியும். ஜலப் பிரளயத்தில் அப்போது வாழ்ந்த அனைத்து மக்களும், எல்லா ஜீவராசிகளும் அழியும் போது, இறைவன் நீதிமானாக இருந்த நோவாவையும் அவன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த எட்டு பேரை மாத்திரம் ஒரு பேழையின் மூலமாக காப்பாற்றினார். இந்த உலகம் முழுக்க உள்ள மனிதர்கள் அனைவருமே நோவாவின் சந்ததிகள்தான். இதற்கு சரித்திர ஆதாரங்கள் உள்ளன. நோவாவின் பேழை கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. நான் எழுதிய, ஆராய்ந்த, பல உண்மைகளை, சமய வரலாற்றை படித்துப் பாருங்கள்.

மதத்தை மதிப்போர் மானிடத்தை மறந்தார்கள்

மானிடத்தை மறந்து மதத்தை மதிப்பவர்கள் சன்மார்க்க நெறிகளை அறியாது சடங்குகளை மட்டும் மதிப்பார்கள். அவர்கள் ஆன்மீகவாதிகள் அல்ல. அந்த மனித மிருகங்களை மிருகவதை சட்டத்தின் மூலம் தான் காக்க வேண்டும்

என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இதை நான் எழுத முற்பட்டது என் உள்ளத்தில் எழுந்த வேதனையின் பிரதிபலிப்பே. யாரைப் பற்றியும், எதைப் பற்றியும் விமர்சனம் செய்யும் நோக்கம் அல்ல. மாமிச உணவு உட்கொள்கிறார்கள். அது தொடர்பான பணியில் இருப்பவர்கள் பற்றிய புள்ளி விபரங்கள் செய்தித் தாளில் வந்ததை இத்துடன் இணைத்துள்ளேன். படியுங்கள்.

வால்மீகி இராமாயணத்தில் ஒரு காட்சி

அதற்கு முன் வால்மீகி இராமாயணத்தில் ஒரு காட்சியைப் பாருங்கள். “அப்பொழுது இராமன் இலக்குவனை நோக்கி, தம்பி மனித சஞ்சாரமில்லாத காட்டில் நாம் தனித்துச் செல்ல வேண்டி இருக்கும். ஆகையால் நீ முன்னே செல்; சீதை நடுவே வரட்டும். நான் பின்னே வருகிறேன் என்று சொன்னான். அதன்படி மூவரும் நடந்து சென்றார்கள். மச்ச நாட்டை அடைந்த அவர்கள், நடந்து சென்று ஒரு பெரிய மரத்தை

அடைந்தார்கள். பிறகு மான்களையும், காட்டுப் பன்றிகளையும் வேட்டையாடி வந்து, அவற்றின் இறைச்சியை மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்து மூவரும் சாப்பிட்டு தங்களை வருத்தும் பசியைப் போக்கிக் கொண்டார்கள்.”

- பக்கம் 130, வால்மீகி இராமாயணம், தமிழில் அ.லெ. நடராஜன் வெளியீடு, பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை - 14, வருடம். 1982. இதற்கு முன்னுரை தந்திருப்பவர் காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீசந்திரசேகர சரஸ்வதி சுவாமிகள், நாள்: 3.7.1955.

ஒரு புள்ளி விவர அறிக்கை

இப்பொழுது சில புள்ளி விவரங்களைப் பார்ப்போம். அசைவ உணவு பற்றிய ஆய்வில் ஹைதராபாத் நகராட்சி ஆணையர் சோமேஷ் குமார் என்பவர் வெளியிட்ட அறிக்கை நமக்கு வியப்பூட்டுவதாக இருக்கிறது.

ஹைதராபாத்தில் உள்ள 1.1 கோடி மக்களில் 78 லட்சம் பேர், அசைவ உணவு உண்பவர்கள். அந்த நகரில் மட்டும் தினமும் பிழைப்புக்காக வெட்டப்படும் ஆடு, மாடு, கோழி, பன்றி எவ்வளவு தெரியுமா?

கோழிகள் - 3 லட்சம்
 ஆடுகள் - 8000
 மாடுகள் - 2500
 பன்றிகள் - 50

இவைகள் தவிர பல லட்சம் கிலோ மீன் பயன்படுத்தப்படுகிறது. 90% இந்துக்கள் அசைவ உணவு பிரியர்களாக இருக்கிறார்கள் என்கிறார். இவைகளுக்குப் பதிலாக, மாற்றாக சைவ உணவு அரசு தர முடியுமா? இது நடைமுறைக்கு சாத்தியமா? அரசு எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

ஆட்டுக் கறியின் விலை உயர்வு மாட்டுக் கறியை நாட வைக்கிறது

ஆட்டுக்கறி விலை உயர்வின் காரணமாகவோ

என்னவோ வருடா வருடம் மாட்டுக்கறி உண்போர் எண்ணிக்கை உயர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது என்பதை இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் நாள் 26:3:2017 (விழுப்புரம் பதிப்பு) மூலம் அறிகிறோம். மாட்டுக்கறி தடையின் காரணமாக உத்திரப்பிரதேசம் எவ்விதம் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை இதன் மூலம் அறியலாம்.

உலகமெங்கும் உள்ள சைவ உணவு உண்போர் எண்ணிக்கை பற்றிய புள்ளி விபரத்தை பார்ப்போம். (உதவி: இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்)

1. இந்தியா	38%
2. இஸ்ரேல்	13%
3. தைவான்	12%
4. இத்தாலி	10%
5. ஆஸுஅரியா	9%
6. இங்கிலாந்து	9%
7. ஐயர்லாந்து	6%
8. ஆஸ்திரேலியா	5%

உலகமெங்கும் மக்களால் விரும்பி ஏற்றுக் கொண்ட உணவு அசைவ உணவே. இதை மாற்ற முற்படுவது மடமை. இது நடைமுறைக்கு சாத்தியமானதா என்பதை ஆட்சியாளர்கள் சிந்திக்க வேண்டும்.

உலகில் மாற்றம் கொண்டுவர உறுதி காட்டும் மத்திய அரசு, புனித நதிகளாக அவர்கள் கருதும் கங்கையில் தினமும் சில ஆயிரம் டன் மனித உடல்கள், பிணங்களின் சாம்பல் கலக்கப்படுவதை தடுக்க, மடமையான அந்த ஆன்மீக கொள்கைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க முற்படாதது ஏன்?

ஆன்மீகமா? மடமையா? இல்லை அரசியல் ஆதாயமா? கங்கையை தூய்மைப்படுத்தும் திட்டத்தின் கீழ் எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கையின் பலன் அனைத்தும் பூஜ்யமே. மத்திய, மாநில அரசுகளும் தொடர்புடைய அமைச்சகங்களும் எந்தக் கடும் முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இதுகுறித்து தேசிய பசுமை தீர்ப்பாயம் கடுமையாக சாடியதையும்

காண்கிறோம். இதற்காக செலவிடப்பட்ட, ஒதுக்கப்பட்ட தொகை ரூ.20 ஆயிரம் கோடி. (உதவி: தினமலர் 20-8-2016). அரசியல்வாதிகளும், ஆன்மீகவாதிகளும் முதலில் தங்களை, தங்கள் மனதை தூய்மைப்படுத்தி கொண்டு உண்மையில் ஆன்மீகம், மெய்ப்பொருள் எது என்பதை அறியும் அளவில் தங்களை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சரித்திரம் கூறும் ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சி

முடிவாக உலக வரலாற்றில் ஒரு நிகழ்ச்சியையும் காண்போம். கி.மு. 536 காலத்தில் ஆண்ட பாபிலோனிய மன்னன் நோடிகாத்நேச்சர் யூதா நாட்டை கைப்பற்றி அங்குள்ள அரசகுல வாலிபர்களை கைதியாக்கி அடிமையாகக் கொண்டு சென்றான். அங்கு அவர்களின் பெயரை மாற்றினான். மொழியை மாற்றினான். உணவு முறையை மாற்றினான். வழிபாட்டு முறையையும் மாற்ற முற்பட்டான். முடிவில் அந்த மன்னன் ஒரு மனநோயாளியாக வாழ்ந்து மரித்தான். இந்த

வரலாற்றை நினைவுகூறும் வகையில் இந்தியாவில் மத்திய அரசு செயல்பட்டு வருவதாகக் காண்கிறோம்.

நமது தேசம் பிச்சைக்காரர்கள் நிறைந்த நாடு

இன்னொரு அதிர்ச்சி தரும் புள்ளி விபரம் பாருங்கள்: உலகிலுள்ள பிச்சைக்காரர்களை விட இந்தியாவில் அதிகமான அளவு பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற சிறப்பு அந்தஸ்து பெற்று வருகிறது. வளர்ந்து வரும் இந்தியாவின் மறுபக்கத்தில்...

உலகிலேயே இந்தியாவில்தான் அதிக அளவில் பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தியாவில் பிச்சைக்காரர்கள் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறார்கள். 1991லிருந்து பத்தாண்டுகளில் அவர்களது எண்ணிக்கை ஒரு லட்சம் அதிகரித்திருக்கிறது. டில்லியில் மட்டும் 60,000 பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று டி.எஸ்.எஸ்.டபிள்யுவின் அறிக்கை சொல்கிறது.

ஆக்ஷன் எய்டின் 2004 ஆம் ஆண்டு அறிக்கையின்படி மும்பையில் 3,00,000 பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். கொல்கத்தாவில் 75,000 பிச்சைக்காரர்கள் இருப்பதாகச் சொல்கிறது, பெக்கர் ரிசர்ச் இன்ஸ்டிடியூட். கொல்கத்தாவிலுள்ள இதுதான் உலகின் ஒரே பிச்சைக்காரர்களின் ஆராய்ச்சி மையம்.

போலீஸ் அறிக்கையின்படி பெங்களூரில் 56,000 பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். ஹைதராபாத்தில் மனித நலக் கவுன்சில் 2005 இல் நடத்திய ஆய்வின்படி, 354 பேருக்கு 78 மில்லியன் பேருக்கு வீடில்லை. டில்லியிலுள்ள பிச்சைக்காரர்களில் 71 சதவீதத்தினருக்கும் அதிகமானோரை வறுமை அவர்களை உந்தித் தள்ளியதால்தான் இந்தத் தொழிலுக்கு வந்தனர் என்று அந்த அறிக்கை கூறுகிறது. (1959 இல் 34 சதவீதம்).

95 சதவீத பிச்சைக்காரர்களுக்கு சராசரி தினசரி வருவாய் ரூ.80/-. 27 சதவீத

பிச்சைக்காரர்கள் தினமும் ரூ.50 முதல் ரூ.100 வரை சம்பாதிக்கிறார்கள். மும்பைதான் பிச்சைக்காரர்களின் சொர்க்க பூமி. மகாராஷ்டிர அரசின் கணக்குப்படி அவர்களது ஆண்டு வருவாய் ரூ.180 கோடி. மும்பையில் மூன்று பணக்காரப் பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். ஹாஜி, மாஸீ, பரத்ஜெயின் ஆகிய மூன்று பிச்சைக்காரர்களுக்கு ரூ.5 லட்சத்திலிருந்து ரூ.70 லட்சம் வரை சொத்து இருப்பதாக சொல்லப்படுகிறது. பிச்சைக்காரர்களில் பெரும் பாலானவர்கள் மிகத் திருப்தியாக இருக்கிறார்கள். கௌரவமான வேலையில் அமர மறுக்கிறார்கள் என்று கிட்டத்தட்ட அனைத்து சர்வேக்களும் சொல்கின்றன. (நுன்றி: இந்தியா டுடே, பிப்.20, 2008, பக். 48, 49). தேசத்தில் காணப்படும் இந்த அவல நிலை மாற ஊக்கமாக ஜெபிப்போம்.

மாட்டுக்கறி தொழிலில் ஈடுபடுவோருக்கு மாற்று தொழில் உண்டா?

பெருகிவரும் பிச்சைக்காரர்கள் நாடு என்ற

பெருமையைப் பெற்ற இந்தியாவில் மாட்டுக்கறி தடையின் காரணமாக, நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ இந்த தொழிலில் உள்ள பல லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை இழக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பொருளாதாரம், வாழ்வாதாரம் பாதிக்கப்படுகிறது. இவர்களுக்கு மாற்று வேலை தர முடியுமா? இல்லையென்றால் ஒரு சிறிது காலத்தில் இவர்களும் பிழைப்பிற்கு வழியின்றி பிச்சைக்காரர்கள் ஆவார்கள். அவர்களின் எண்ணிக்கை நம் தேசத்தில் பெருகும். அதற்குரிய பெருமையும் ஆட்சியில் இருப்பவர்களுக்கு தான் சேரும்.

ரோட்டில் திரியும் மாடுகளால் அவஸ்தை

பால் கறக்கும் மாடுகளை ஜனங்கள் வீட்டில் வைத்து பராமரிக்கின்றனர். பால் கறக்காத, பால் வற்றிப் போன மாடுகள் மற்றும் காளை மாடுகளை, கன்றுகளை வீட்டில் வைத்துப் பராமரிக்காமல், வெளியே விரட்டி விட்டு விடுகின்றனர். பல

மாட்டுத் தீவனங்களின் விலை அதிகரித்து விட்டதால் அவைகளை பராமரிக்க முடியாமல் நேர்த்திக் கடனாக மாடுகளை கோயில்களுக்கு கொடுத்து விடுகின்றனர். இந்த மாடுகள் எல்லாம் ரோடுகளிலும், தெருக்களிலும் கூட்டம் கூட்டமாக அலைகின்றன. ரோட்டிலேயே படுத்துக் கொள்கின்றன. இதனால் எத்தனையோ ஆக்சிடென்டுகள் நடக்கின்றன. டிராபிக் ஜாம் ஆகிறது. போக்குவரத்துக்கு இடஞ்சலாக இருக்கின்றன. நம் நாட்டில் நகரங்கள் முழுக்கும் ரோட்டில் திரியும் பல்லாயிரக்கணக்கான இந்த வகை மாடுகளை எல்லாம் நம் அன்னை, மாதாவாக நினைத்து அரசு ஏன் தத்தெடுத்து காப்பாற்றக் கூடாது? இல்லையேல் இப்படி மாடுகளை அலைய விடுபவர்கள் மீது ஏன் கடுமையான நடவடிக்கையோ, அந்த மாடுகளை பவுண்டு பண்ணி ஏன் கொட்டடியில் அடைத்து அதை உரியவர்களுக்கு ரிலீஸ் பண்ண கடும் அபராதமும் தண்டனையும் விதிக்கக் கூடாது? மாடுகள் மீது உண்மையிலேயே அக்கறை

இருந்தால் இதை அரசு செய்ய வேண்டியதுதானே? என்று ஒரு சாமானிய மனிதன் கேட்கிறான். அவன் கேட்பதில் தவறு ஒன்றுமில்லையே.

பசி பட்டினியினால், வறுமையினால், வறட்சியினால், கடுமையான நோய்களினால் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் அனுதினமும் இறக்கின்றனர். அரசு இப்படிப் பட்டவர்களுடைய துயர் போக்க முயல வேண்டும். மனிதர்கள் முக்கியமா? மிருகங்கள் முக்கியமா?

தேவையற்ற சீர்திருத்தங்களை ஆன்மீகத்தின் பெயரால் கொண்டு வர நினைப்பது ஆட்சியாளர் களுக்கு அழகல்ல. ஒட்டு வங்கிக்காக கூட்டம் சேர்க்க, எதிர்ப்பை தவிர்க்க, மதத்தின் பேரில் சட்டங்கள் இயற்ற வேண்டாம் என்பதே ஏற்கக் கூடிய கருத்தாக இருக்கும்.

ஒரு சமயத்தின் அடிப்படையில் ஆன்மீக கருத்து களுக்கு அடிமையாகி மாறி கொடுக்கப்படும் எந்த தீர்ப்பும், சட்டமாக இருந்தாலும் அது நல்ல

பலனைத் தர முடியாது. அரசியலில், நீதித் துறையில், சட்டத்தில், ஆட்சியில், கல்வியிலும் ஆன்மீகம் பிரதிபலிக்க வேண்டாம். நாம் நாமாகவே வாழ்வோம். அதுவே அறிவுடைமை. சம்பந்தப்பட்டவர்கள் சிந்திப்பார்களா?

சுவி. Dr. எஸ்.தாயப்பன்
பதிப்பாசிரியர்

ஆ.ஆல்ப்ரட் ஸ்டீபன்
(உறையூர் வளவன்)

